

Το προσκύνημα στο Άγιο Αλύπιο

Γιώργος Κλούβας

Η κορυφαία και πιο συγκινητική στιγμή του ταξιδιού στην Παμφυλία και την Τραχεία Κιλικία (13-18/3/13) ήταν για μένα η επίσκεψη στον Άγιο Αλύπιο στην Αττάλεια της Παμφυλίας. Ο Αλύπιος είναι ένας μάλλον άγνωστος άγιος που έζησε τον 6^ο αιώνα. στην Αδριανούπολη της Παφλαγονίας. Πέρασε 50 ή κατ' άλλους 60 χρόνια της ζωής του σε έναν κίονα, εξ ου και το προσωνύμιο «κιονίτης». Η μνήμη του εορτάζεται στις 26 Νοεμβρίου. Το εκκλησάκι λοιπόν αυτό αγοράστηκε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, επισκευάστηκε και λειτουργεί για τις ανάγκες του ποιμνίου που αποτελείται κυρίως από Ρώσους και Ουκρανούς που ζουν και εργάζονται στην περιοχή. Χριστιανική εκκλησία που λειτουργεί τακτικά εκτός της περιοχής της Κωνσταντινούπολης είναι ένα εντελώς εξαιρετικό γεγονός.

Όπως λοιπόν γυρνάγαμε στην παλιά πόλη αναζητώντας κατάλοιπα των περασμένων αιώνων και κυρίως της παρουσίας των Ελλήνων εκεί, ακούστηκε ότι θα έλθει ο πατήρ Μιχαήλ να μας ανοίξει τον Άγιο Αλύπιο για να προσκυνήσουμε. Και ενώ περιμέναμε έναν γέροντα σεβάσμιο, εμφανίζεται έναν νέος ιερέας με ξανθά μαλλιά και φωτεινό πρόσωπο όπως ο «νεανίσκος» που συνάντησαν «αι μυροφόροι» στον Τάφο του Χριστού για να τους πει ότι «ουκ έστιν ώδε». Καταγόταν από την Ουκρανία, αλλά μιλούσε ελληνικά με ξενική προφορά και είχε τελειώσει την θεολογική σχολή της Αθήνας μόλις πριν από τέσσερις μήνες. Η κυρία Κορομηλά πρότεινε να διαβάσουμε μία ευχή «υπέρ υγείας των παρόντων και στην μνήμη των απόντων». Ο πατήρ Μιχαήλ, αγνοώντας ίσως την σημασία των απόντων για εμάς, είπε ότι θα διαβάσει μια ευχή υπέρ υγείας των παρόντων. Και άρχισε να διαβάζει την ευχή στα ρωσικά, μια γλώσσα που δίνει την αίσθηση παραμυθίας και γαλήνης.

Με το τέλος της ευχής κάποιος ρώτησε «Εσείς ανήκετε στην Μητρόπολη Πισιδίας;»

«Όχι, ανήκω στην Μητρόπολη Ιεράπετρας και Σητείας». Να την η μνήμη του Βυζαντίου μπροστά μας: ο Νικηφόρος Φωκάς αφού ελευθέρωσε την Κρήτη από τους Άραβες το 962 έρχεται στην Παμφυλία και την Τραχεία Κιλικία να ενσωματώσει και αυτές τις περιοχές στο Βυζαντινό Κράτος.

Σε όλη την διάρκεια της Ακολουθίας είχα έντονα την αίσθηση ότι μέσα στην εκκλησία δεν είμασταν μόνοι! Ήταν μαζί μας και όλοι όσοι δεν έφυγαν ποτέ από την Αττάλεια και εκείνοι που αν και έφυγαν πάντα εκεί γυρίζουν. Και ακόμα, οι Θεσσαλονικείς αδελφοί Κύριλλος και Μεθόδιος, ο συμπατριώτης του πατρός Μιχαήλ πρίγκιπας Βλαδίμηρος και η γυναίκα του πριγκίπισσα Όλγα. Αν δεν κάνω λάθος νομίζω ότι οι τελευταίοι έψαλαν και αυτοί ρωσικά...

Γ. Κ., Χολαργός 21/3/2013